

османска книга - Салнаме през 1294 по арабското летоброение 1877 г. в нейното десето издание. Всички останали турски преводи са на български език.

Главен редактор на новосъздадения официоз става близкият приятел на валията, известният турски писател, поет и философ Исмаил Кемал (1844-1920). Той е албански мюсюлманин и има завидно за времето си европейско образование. Пропит с принципите на Великата френска революция, завърнал се в Османската империя, той застава изцяло до реформаторските и конституционалистични идеи на Мидхат. Стоящ неизменно в обкръжението на своя патрон, младият сътрудник на валията взема активно участие във всичките негови по-сетнешни политически борби⁵. Горещ поклонник на управителя на вилаета, когото счита за „абсолютен административен гений“, Исмаил Кемал ефенди израства политически и става виден османски и албански реформатор. Години по-късно, след убийството на Мидхад паша, след двата младотурски преврата и Първата Балканска война, обиграният вече администратор разбира, че бъдещето на Албания е извън Османската империя и на 28 ноември 1912 г. обявява в родния си град Влора независимостта на Албания⁶. По тази причина албанският народ го тачи и до днес като основател на своята държава, цени неговите заслуги и обявява за национален герой. По времето, когато е редактор на в. „Дунав“, Исмаил Кемал бей, обаче, е твърд и убеден поддръжник на идеята за турцизиране на българското образование и голям враг на българите. Тодор Икономов го характеризира като „хитър арнаутин, фанатически мюсюлманин и гръцки възпитаник“, според който „прадедите на турците зле са сторили, гдето са оставили жив и непотурчен българин“⁷. Малко по-късно, когато Мидхат паша заминава за Цариград, за да поеме поста на Велик везир, взема със себе си своя верен сътрудник.

За негови заместници като главни редактори на вестника застават други бивши приближени на валията - Ахмед Мидхат ефенди и Рамиз ефенди, които продължават принципите на работа, установени от предходното управление⁸. Приемниците също не са случайно избрани личности. Новият директор на вестника Ахмед Мидхат ефенди (1844-1912) е един от най-уважаваните турски писатели от времето на Танзимата. Той е автор на редица романи, повести и пиеси. Близък до Мидхат паша, той го следва като верен сътрудник редица години и става член на неговите администрации през време на управлението му в Ниш, Русе и Багдад⁹.

За нуждите на българската част от в. „Дунав“ и по-специално за превеждането на текстове от турски на български език и обратно, се налага назначаването на българи преводачи, които солидно владеят официалния турски език. Директорът на печатницата Драган Цанков привлича за тази дейност своя бивш цариград-